



‘Noem je dat schoon, Jeffrey?’ vroeg de vrouw die het gordijn opzijtrok en de douchecabine inspecteerde. ‘Dit is niet schoon.’

‘Het spijt me, tante Flo,’ zei Jeff. ‘Ik heb echt hard geboend.’

‘Weet je hoe ik zie dat het niet schoon is?’ vroeg ze. ‘Als ik het water laat lopen, kijk zo...’ Ze draaide de koude kraan open en trok snel haar hand terug om niet nat te worden. ‘Zie je wat er gebeurt als het water op de tegels komt? Het wordt een soort brede stroom. Maar als die cabine echt brandschoon was, zouden het druppels worden. Zie jij druppels?’

‘Een paar,’ antwoordde Jeff vermoeid. Hij was al sinds zes uur op, nog voor zonsopgang. Dat vond hij belachelijk vroeg voor een jongen van twaalf. Vooral nu het nog zomer was en hij niet naar school hoefde. Over een paar weken zou school weer beginnen en dit was voor het eerst

van zijn leven dat Jeff daarnaar uitkeek.

Vandaag was het zaterdag. Ooit was dat de dag waarop Jeff kon uitslapen en wanneer hij dan eindelijk opstond leuke dingen kon gaan doen. Maar het was lang geleden sinds hij zo'n soort zaterdag had meegemaakt. Het was nu tien uur 's ochtends, maar het voelde alsof hij al dagen wakker was.

Zaterdag was de drukste dag bij Flo's Hutten. De meeste mensen die hier in de zomermaanden naar het Snoekermeer kwamen om te vissen bleven een week, en die week liep van zaterdag tot zaterdag. Dus op die dagen kwamen de meeste of zelfs alle acht hutten vrij, en kwamen er nieuwe gasten in. Wisseldag, noemde tante Flo het.

Een van Jeffs vele taken op de zaterdagen in de zomer was het zo snel mogelijk schoonmaken van de hutten. Hutten klonk eigenlijk te eenvoudig. Niet dat het paleizen waren, maar elke hut had wel stromend water en een echte badkamer met douche. Van alle taken die Jeff moest doen, vond hij het schoonmaken van de hutten het vervelendst. Als er een week lang een stel vissers in heeft gezeten ziet het er behoorlijk angstaanjagend uit als ze zijn vertrokken. Aangekoekte borden, halflege bierflessen met sigarettenpeuken erin, ingewanden van vissen in de vuilnisbak. Een regel uit een musical die zijn moeder leuk vond, speelde door zijn hoofd, met een kleine aanpassing: 'Dat zijn de dingen waar ik níét van hou!'

Jeff zou nog liever honderd tapijten stofzuigen en dui-

zend ramen lappen of een miljoen fornuizen poetsen dan dat hij nog één badkamer moest schoonmaken die een weeklang was gebruikt door drie vissers van middelbare leeftijd. Dat was echt zwaar vDV: Viezer Dan Vies. Wisten deze mannen niet hoe ze moesten richten? Hadden ze hun handen eigenlijk wel gewassen voordat ze de handdoeken gebruikten? Deden ze hun modderige laarzen wel uit voordat ze de douche in stapten?

Tante Flo was een pietje-precies, dus hoe goed je ook poetste, ze had altijd wel iets aan te merken. En dat deed ze dan ook op deze bewuste zaterdagochtend in de douchecabine van Hut 4, de laatste hut die Jeff vandaag moest schoonmaken. Hut 8 hoefde hij in ieder geval niet te doen, want daar was geen wissel. Die was de hele zomer verhuurd aan de oude meneer Groen. En die maakte zelf schoon.

Het enige goede nieuws was dat er vandaag geen nieuwe gasten zouden komen, tenzij er iemand zonder reservering zou komen aanrijden vanaf de hoofdweg. Dat kon altijd gebeuren. Maar het einde van de zomer was in zicht, had tante Flo uitgelegd, en dat betekende dat gezinnen zich opmaakten om weer aan het werk te gaan en de kinderen voorbereid werden op het nieuwe schooljaar.

‘Ik denk niet dat vissers het heel belangrijk vinden dat de tegels glimmen,’ zei Jeff tegen tante Flo, terwijl hij doorging met poetsen in de douchecabine. ‘Zolang het maar schoon is, vinden ze het denk ik wel oké.’

Zijn tante zuchtte. Dat was haar lievelingsgeluid. Dan

ademde ze heel snel in en liet hoofdschuddend de lucht heel langzaam weer ontsnappen.

‘Dat is precies het probleem met jou,’ zei ze. ‘Het hoeft bij jou alleen maar goed genoeg te zijn. Nou, goed genoeg is voor mij niet goed genoeg. Ik wil alles perfect.’

Als je haar zo zou horen, zou je denken dat ze het Hilton Hotel leidde in plaats van een visserskamp.

‘Die mannen,’ ging ze verder, ‘vinden het dan misschien niet belangrijk dat alles glanst, maar de meeste brengen hun vrouw en gezin mee en we willen niet dat zij denken dat de hutten van Florence Beaumont minder dan perfect zijn.’

‘Oké,’ zei Jeff, en hij pakte zijn spons en groene fles schoonmaakspray weer op om de cabine opnieuw te poetsen.

Tevreden dat ze haar neefje had overtuigd, ging tante Flo naar Hut 1 voor een inspectie. Terwijl de jongen zat te boenen, drongen de walmen van het schoonmaakmiddel in zijn longen en kreeg hij het gevoel dat hij flauw zou vallen. Op zich zou dat helemaal niet zo erg zijn, dacht hij. Een soort minivakantie.

Als hij straks klaar was, kon hij tenminste naar buiten. Er waren nog genoeg karweitjes die hij in de open lucht kon doen.

Tante Flo had zes aluminium boten van vier meter lang, die ze verhuurde. Ze lagen aangemeerd aan een van de oude houten steigers. Jeff moest zorgen dat ze schoon waren en er goed uitzagen. Toen hij klaar was met de

douche liep hij naar de waterkant, een eindje bij de hutten vandaan, en wapperde met zijn hand naar de muggen voor zijn gezicht.

De eerste boot die hij bekeek zag eruit alsof er iets in vermoord was. De bodem lag bezaaid met klodders kleine ingewanden, die dreven in een laagje vies water. Maar Jeff wist dat het wormen waren, of zoals veel vissers ze noemden: mestpieten.

Gelukkig zaten er geen... O ja, toch wel. Iemand had zijn vangst in de boot schoongemaakt. En met schoonmaken werd níét bedoeld dat iemand een fles reinigingsmiddel en papier gebruikte om een vis te laten glanzen. Nee, iemand had de vis aan de onderkant opengesneden, alle ingewanden eruit getrokken en die op de bodem van de boot gegooid.

Wat een geweldig klusje, dacht Jeff, als je kotsen als hobby hebt.

Maar dat hij er misselijk van werd, deed er niet toe. Hij moest het toch schoonmaken. Er zat een oud koffieblik achter het bankje in de boeg dat hij kon gebruiken om de boel eruit te scheppen.

Hij zette zijn voet op het bankje om zijn sneakers niet vies te maken en klom aan boord. Dit had hij al honderden keren gedaan en het lukte hem altijd om zijn evenwicht te bewaren, zelfs als de boot onder hem bewoog.

Maar wat hij niet wist, was dat er één wriemelende, slijmerige worm op het bankje lag. En toen zijn rechtervoet daarop landde, was het alsof hij op een bananenschil stapte.

Voor hij het wist, buitelde hij door de lucht en landde hij met een bons en een plons op de bodem van de boot. Nu zat hij onder de dooie wormen, modder en glibberige stukjes vissendarm.

Jeff schreeuwde een woord dat hij meestal niet gebruikte in de buurt van volwassenen. Als zijn ouders hem hadden kunnen horen, zou hij flink op zijn kop hebben gekregen.

Zou dat niet geweldig zijn? Om ouders te hebben die je op je kop geven?

Maar in plaats daarvan bleek tante Flo daar ineens aan het eind van de scheepshelling te staan, en ze had hem gehoord. Ze was waarschijnlijk niet blij dat een twaalfjarige dit soort taal uitsloeg, maar wat kon ze eraan doen? Hem naar zijn kamer sturen? Wie zou dan alle karweitjes opknappen?

Met haar armen over elkaar en een afkeurende blik keek ze Jeff aan.

Jeff keek van haar naar zijn gore handen. Een dode worm hing tussen twee vingers. Op dat moment landde er een mug op het puntje van zijn neus. Zonder erbij na te denken sloeg hij ernaar.

Nu had hij al die troep waar hij in zat, inclusief de dooie, glibberige worm, op zijn gezicht.

Tante Flo liet weer een van haar beroemde zuchten horen. ‘Wordt er nog gewerkt of ga je de hele dag een beetje rond zitten klooiën?’

Nadat Jeff de boot en zichzelf had schoongemaakt, moest hij de vuilnis naar de vuilstort brengen. Dat hield in dat hij alle vuilnisbakken die in de loop van de week waren gevuld in de laadbak van tante Flo's oude pick-uptruck moest laden en naar de plaatselijke vuilnisbelt een kilometer verderop moest brengen.

Hij had geprobeerd haar uit te leggen dat hij met twaalf jaar niet mocht rijden op de openbare weg die langs haar huis liep. Ook al had zijn vader hem een jaar geleden leren rijden op het stuk eigen land van tante Flo, toen ze hier als gezin waren. Het was niet moeilijk. Je moest gewoon de pook van de automatische versnellingsbak bij de D van *drive* zetten, je voet op het gas zetten en daar ging je al.

'Belachelijk,' had zijn tante gezegd toen hij had geprotesteerd. 'Je benen zijn lang genoeg om bij de pedalen te kunnen. Je bent zelfs langer dan ik en ik kan ook prima rijden. Je bent nu verdorie al zo lang dat ik niet durf te denken aan hoe lang je op je achttiende zult zijn. Je vader heeft me verteld dat je heel vaak ging karten, dus ik weet dat je kunt rijden. En het allerbelangrijkste: die vuilnis loopt niet zelf naar de stort.'

'Maar als de politie me aanhoudt en naar mijn rijbe...'

Tante Flo wapperde met haar hand zijn bezwaren weg.

'De politie begrijpt het wel. Als ze je aanhouden zeg je maar dat ze gratis een middag een boot kunnen huren om te vissen. De politie doet toch niks. Er is hier geen crimi-

naliteit, dus ze kunnen net zo goed midden op het meer zitten met een hengel in de hand.'

Ze grinnikte.

Jeff reed met de truck over het terrein om de volle vuilnisbakken in te laden. Daarna stuurde hij de oude Ford naar het einde van de oprit, waar de verharde weg begon en waar misschien eens in de tien minuten een auto voorbijkwam. Hij sloeg rechts af en reed naar de vuilstort.

Hij keek naar de lege passagiersstoel naast zich en wilde dat Pepper hier was.

Pepper was zijn hond geweest. Ze had maar één keer in deze truck gezeten. Ze was een vier jaar oude zwart-witte bordercollie. Haar rechteroog was omringd door witte vacht en haar linkeroog door zwarte vacht. Dat ene ritje dat ze samen hadden gemaakt in deze truck aan het begin van de zomer, was genoeg geweest om te zien dat ze ervan genoot. Ze had haar kop uit het raampje gestoken, met haar neus in de wind. Het enige wat ze nog leuker had gevonden dan het ritje naar de stort, was de stort zelf, waar ze achter eekhoortjes, ratten en meeuwen aan konden rennen.

Als ze nu hier zou zijn, zou ze genieten van alle geurtjes van het platteland en alleen zo nu en dan haar kop weer naar binnen halen om hem een lik in zijn gezicht te geven.

Hij hield zoveel van Pepper.

Maar tante Flo hield niet van honden. Ze had één voorwaarde gesteld toen ze Jeff in huis had genomen nadat

zijn ouders waren overleden: die hond kwam er niet in. Er moest een ander thuis voor haar worden gezocht. Dus een week nadat Jeff hier was gekomen, had hij haar weg moeten geven aan een gezin dat in de stad bij hem in de straat had gewoond.

Jeff dacht aan Pepper, aan tante Flo en zijn nieuwe leven, en hij raakte zo diep in gedachten verzonken dat hij een enorm gat in de weg over het hoofd zag.

Het rechtervoorwiel zakte erin.

BOEM!

Een fractie van een seconde later volgde het rechterachterwiel.

BOEM!

En toen hoorde Jeff een knal achter zich. Hij keek in het achteruitkijkspiegeltje en zag een van de vuilnisbakken op zijn kant midden op de weg liggen. Overal lag vuilnis.

Hij kon die troep niet op de weg laten liggen, dus trapte hij op de rem. Maar voordat hij uitstapte om de troep op te ruimen, liet hij zijn voorhoofd tegen het stuur zakken en deed hij zijn ogen dicht.

Hij kon wel janken.

Hij haatte het hier.

Wat haatte hij het hier toch enorm.

Hij miste Pepper.

Maar nog meer dan Pepper miste hij zijn vader en moeder. Je ouders verliezen als je nog maar een kind bent, dat was pas echt verschrikkelijk.



2

Bij zijn ontsnapping uit Het Instituut was het Chippers eerste doel om zo veel mogelijk afstand tussen hemzelf en de Witjassen te krijgen. Daarna zou hij wel een manier verzinnen om bij zijn bestemming te komen.

In volle vaart stooft hij over het groene terrein van Het Instituut naar de hoofdingang, die dicht was. Daar maakte hij zich niet veel zorgen om. Het hek was ontworpen om mensen en auto's buiten de deur te houden, maar er was genoeg ruimte tussen de spijlen om tussendoor te glippen.

De bewaker was kennelijk al op de hoogte, want hij kwam uit zijn kleine glazen hokje en ging midden voor het hek staan, dat wel tien meter breed was. Hij stond wijdbeens, met licht gebogen knieën en gespreide armen en leek een beetje op een keeper bij ijshockey, maar dan zonder het masker en de scheenbeschermers. Blijkbaar dacht hij dat hij Chipper zo tegen kon houden.

Chipper deed alsof hij recht op de bewaker af ging en draaide op het allerlaatste moment naar links, en daarna naar rechts, waardoor de bewaker de verkeerde kant op sprong. Hij viel op het asfalt en keek hulpeloos toe hoe Chipper zich tussen twee zwarte spijlen door perste en ervandoor ging over de stoep.

Nog even keek Chipper achterom, om te zien wat de bewaker nu ging doen.

Hij deed precies waar de hond bang voor was. Hij pakte zijn pistool uit de holster op zijn heup, richtte tussen het hek door en schoot. Blijkbaar had het bericht dat Chipper te waardevol was om met kogels te doorzeven hem niet bereikt.

Het Instituut stond op een groot stuk land en als je op het terrein was, voelde het aan als het platteland; het gaf een landelijk, rustig gevoel. Tenminste, dat gold voor degenen die vrij rond konden lopen en niet in een kooi werden vastgehouden in een ruimte zonder ramen. Toch bevond het terrein zich midden in de stad en het besloeg een heel huizenblok. Maar de straten eromheen waren vol met auto's, bussen en taxi's, de stoep bezaaid met voetgangers.

Daarom dook een aantal mensen gillend opzij toen het schot klonk, de kogel de stoep links naast Chipper raakte en van het beton afketste. Chipper veranderde van richting en bleef vlak langs de gebouwen lopen waar de bewaker hem pas zou kunnen zien als hij ver buiten het hek zou lopen.